Gheorghe Rogoz

Factorul "Haos"

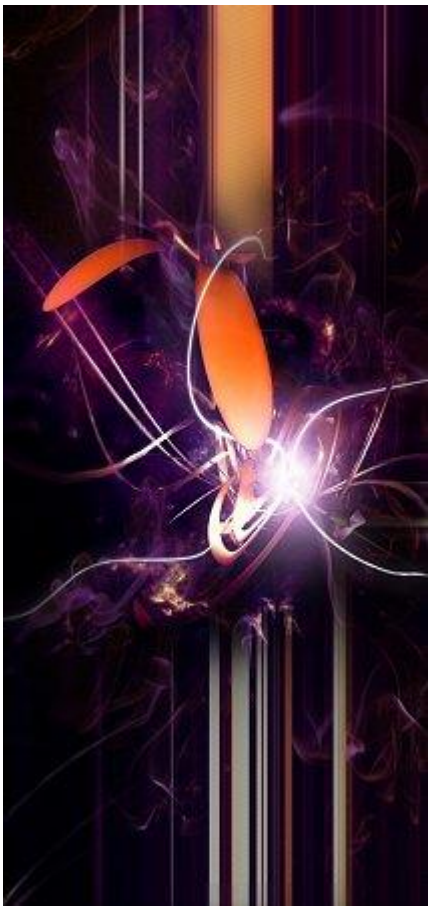

Într-o galaxie guvernată de legi precise, în apropiera unei planete prinse în vârtejul aceloraşi imuabile criterii, pe o super-navă, perfectă sub aspectul formei şi dimensiunilor calculate strict numeric, un grup de roboți pozitronici ultra-dezvoltați, dezbăteau, în structuri lincvisto-numerice super-logice, o problemă confuză, complexă şi gravă.

La orice rezultat ajungeau, în baza altor şi altor premize şi parametrii, el nu era nici pe departe acceptabil.

Aveau nevoie stringentă de o soluție logică, controlabilă, care să se încadreze în tiparele lor, relativ maleabile, dar stricte.

Rătăceau de ani buni galactici prin mii de sisteme stelare fără a găsi ce căutau.

Întâmplarea, determinată de interpretarea eronată a unor coordonate de zbor, ca urmare a unor interferențe foto-gravifice, a deviat cursul navei spre acest minuscul sistem stelar ce poseda câteva planete, sterile, după cum rezulta dintr-o primă analiză a radiolocatoarelor de lungă distanță.

Nu vedeau rostul unei mai mari apropieri, când s-a declanşat alarma de „ proximitate „.Inițial au crezut că este iar o eroare a sistemelor, dar verificările interne cvasi-instantanee au eliminat-o pe dată.

Rezulta clar că pe una din minusculele planete, ce gravita liniştită în jurul stelei CL_XT_¤#&%/()=%¤#”&03,exista sursa energetică de Gândire Imaginativ Volitivă – GIV –atât de îndelung căutată. Nava fremăta de mii de roboți şi mii de echipamente care culegeau în flux continuu date despre sursă şi habitatul ei.

Erau derutați, deoarece, în loc de o sursă, aparatele indicau în fiecare fracțiune de secundă planetară noi şi noi surse de aceeaşi natură, dar de intensități şi modulații complet diferite. Erau mii de mii de surse, iar ei s-ar fi mulțumit cu una, maximum două, din care una de rezervă.

Calculele atestau că practic ar fi fost imposibil să coexiste atâtea surse simultan, dar tot practic sesizau, căci încă nu vedeau, că ele există. Era curios că deşi sursele aveau capacități extraordinare, nu se anihilau reciproc decât într-o infimă, nesemnificativă, măsură; cu atât mai mult cu cât spațiile lor vitale erau deosebit de limitate.

Pe măsură ce se apropiau, alte şi alte echipamente măreau volumul de date culese, realizând un sistem riguros, analitic, logic şi intrinsec. Doar o analiză logică le permitea să tragă concluzii la fel. Din păcat, ultimele se cam băteau cap în cap, fapt ce nu la uşura sarcina şi decizia.

În situația limită apărută, s-a decis extrapolarea concluziilor parțiale logic, pentru a găsi, prin sinteză, o soluție acceptabilă logic; fără logică nu puteau face nimic.

Nu uşor, ci prin eliminări succesive, au ajuns la concluzia dorită: orice sursă era potențial viabilă. Inadvertențele, frecvente, aleatoare, nu mai meritau să fie luate în considerare, întrucât „Factorul Haos", decisiv, atingea la unele surse pragul incredibil de 98 %.Teoretic era imposibil, dar practic au depistat surse cu performanțe logice sub 2 %. Nu le venea să creadă de ce potențial uriaş dispuneau, dar nu neglijau nici dificultățile crescute de planificare, folosire şi controlare a acestora. Tot ce ştiau precis era că, fără cel puțin o sursă, viitorul planetei lor şi a lor inclusiv, era puțin probabil. Salvarea era acum la îndemâna lor.

Multitudinea de surse aproape îi blocase. Ei lucraseră doar cu surse singulare. Tradiția algoritmică arăta că „simultaneitatea" a două surse a fost una din cauzele majore care au dus la dispariția lor. Sursele au fost cauza efectelor care au anihilat cauza inițială, neprotejată la timp de efecte; aşa s-a întâmplat cu două surse, dar cu mai multe, sau cu câteva zeci sau sute …?Ce impresionant ar fi, dacă tradiția nu ar spune altfel.

Nehotărâți, au început să analizeze logic tradiția şi din alt punct de vedere: două surse se pot anihila reciproc, una vizând-o pe cealaltă. Dar în cazul a câtorva zeci? Nu va mai exista reciprocitate directă. Se vor, sau nu se vor, anihila total? Pot coexista? Şi dacă da, cât timp? Câte vor fi anihilate şi câte vor supraviețui? Probabilitatea le arăta că mai multe surse determină o probabilitate mai mare de reuşită.

Planeta lor dispunea de resurse energo-latente GIV nelimitate, iar principiul conservării energiei le menținea practic la aceleaşi valori. Era un argument în favoarea mai multor surse.. Nu mai doreau doar o sursă centralizată, care să rămână în custodia Alfa-tronilor. Majoritatea optau pentru mai multe surse, la nivele descentralizate, sau chiar pentru fiecare zonă izolată geografic. Erau convinşi că vor găsi modalități adecvate de a limita interferențele dintre surse pentru a le folosi pe deplin pe plan local.

Un singur lucru îi mai deranja: sursele erau uşor degradabile. De fapt mulți l-au privit ca pe un alt argument pentru un număr crescut de surse.

Îngrijorarea lor s-a spulberat atunci când o sinteză, de ultimă oră, a scos în evidență un fapt uluitor: sursele erau auto-reproductibile, printr-un

proces „perechial” insuficient documentat, dar în curs de elucidare. De aici probabil şi capacitățile lor atât de diferite, specifice probabil diferitelor stadii de evoluție. Trebuiau ca urmare, să fie deosebit de atenți la selecția lor. Aveau de unde; numărul total al surselor identificate se apropia paradoxal de cel al galaxiilor cunoscute.

Logic, o întrebare se punea: era oare o” pepinieră” ce asigura câte o sursă pentru fiecare galaxie, sau era doar o coincidență numerică. În primul caz nu aveau dreptul decât la o sursă, dar, ținând cont că în multiplele sisteme cercetate nu au depistat vre-o sursă de energie-latentă, specifică galaxiei lor, rezulta logic că sursele nu puteau fi” activate „peste tot; deci puteau lua mai multe, fără a exagera prea mult.

Calculele matematice nu au dus la nimic în ceea ce privea numărul necesar de surse. Îi deruta, dar îi şi încânta, necesitatea şi oportunitatea de a lua perechi de surse „re-creative „.Cea mai sofisticată ultra-tehnologie a lor nu putea crea nici pe departe o sursă sau ceva asemănător ca performanțe. Cum să nu profite de un asemenea dar cosmic: o sursă reproductibilă; incredibil dar adevărat.

Se punea o nouă problemă: diversitatea lor enormă, care presupunea o selecție riguroasă. Din păcate le lipseau criteriile în acest sens. După lungi dezbateri au ajuns la unica concluzie logică posibilă, adică să le ia „la întâmplare”; nu multe dintr-un singur loc, ca să nu se simtă lipsa, ci doar câte o pereche de surse apropiate fizico –spațial.

Şi aşa le-au luat.

Ion cu Maria erau pe câmp; el cu mapa, ea cu sapa. El zăcea întins la umbra unui pom şi ea la fel, sau aproape la fel, ca poziție, sau opoziție.

Preotul Pamfil împărtăşea o enoriaşă acasă la ea şi împreună patul.

Directorul Nilac dicta ceva la urechea secretarei ce-şi întinsese foile de lucru pe masă şi le sprijinea cu spatele să nu le ia curentul; trăgea tare.

Un vânzător negocia cu clienta când, unde şi cum s-o satisfacă; clientul nostru, stăpânul nostru, doar.

Un pilot, abia întors din cursă, întindea la o paraşută; când sar mai mulți cu ea este bine să o verifici şi singur înainte să ți-o pui pe spate.

Un politician proaspăt ales rememora cu şefa de campanie momentele şi părțile cele mai fierbinți ale acesteia; probabil campaniei.

Un instructor auto îi explica începătoarei de ce, înainte de a pleca la drum, totul trebuie umflat bine; din pene de cauciuc câte nu se pot naşte, în sensul de a apare.

De la decizie la faptă a trecut puțin timp. Fiecare ştia ce are de făcut. Teleportarea surselor pe navă nu a fost realizată fără unele incidente minore, asupra cărora nu merită să se insiste. Miile de roboți robotiseră intens pentru a crea întocmai toate condițiile de „depozitare temporară" a surselor şi a alimentelor necesare. Au teleportat tot ce credeau că poate fi necesar celor 99 de surse; de ce 99? Probabil din calcule sau pentru că au pierdut una pe parcurs; dar erau 99. Nimeni nu a văzut nimic pentru că nava reflecta lumina în alte frecvențe decât cele vizibile pe planetă. Şi astfel au dispărut de pe Pământ, căci aşa se numea ea, aproape 100 de bărbați şi femei, câteva mii de vaci, porci, oi şi păsări, livezi şi grădini întregi de zarzavat, câmpuri de cartofi şa. Cu plinul făcut, nava invizibilă dispăru de pe orbita Terrei.

Nu mai avea rost să rătăcească prin alte galaxii, aşa că nava robotică a scurtat drumul prin câteva hiperspații, în timp ce pământenii dormeau, liniştiți. Aşa, uşurel, ajuns cu bine acasă; la ei, desigur. Pe drumul lung şi scurt, totodată, echipajul specializat, sau complementar, al navei, a cercetat şi testat diferite variante, menite a controla, cât de cât, sursele, după ce vor ajunge în sistemul lor stelar. Nu au obținut nici un rezultat notabil. Spre finalul călătoriei au luat legătura şi cu cei de acasă, sugerând noi abordări ale problemei, în speranța că poate vor reuşi ceva; inutil. Capacitățile surselor organice nu puteau fi ecranate de nici un fel de energie –latentă; doar de asta dispuneau nelimitat. Aşa, uşurel, au ajuns cu bine acasă, la ei, desigur; parcă am mai spus asta.

Factori Coordonatori de pe toate continentele planetei R-500906 i-au aşteptat pe cosmocontactor. Planeta, deşi de dimensiuni impresionante, era

curios de asemănătoare, în unele privințe, cu Pământul. Unele mituri aminteau de Primele Începuturi, când ființe din cosmos au procedat la „terraformarea „ planetei lor; nimeni nu ştia ce însemna aceasta şi nici nu mai încercau să afle. Un mit nu are o bază generalizată logică şi deci nu merită să te mai ocupi de el. În milioane de ani se distrug şi se uită multe lucruri; iar ei uitaseră, sau li se ceruse să uite şi o făcuseră cu succes.

Dar să revenim la oamenii, sau perechile noastre de oameni, pentru că se spune că şi femeia este, de regulă, om şi acum era cazul. Totul fusese perfectat din timp, aşa că nu au mai pierdut mult timp cu repartizarea perechilor de surse pentru fiecare continent, zonă izolată, arhipeleaguri, insule de referință, şa.

Timpul nu ne permite să-i vizităm pe toți, cel puțin nu de data asta. Se presupune că au reacționat într-un mod asemănător, cu mici particularități, uneori esențiale.

Să-i urmărim puțin pe Ion şi Maria.

Cum s-au trezit, cum au şi început să comunice între ei.

-Ce dracu s-a întâmplat cu noi? o- şi se- întrebă el.

Nici nu apucă să închidă bine gura, pe a lui, nu pe a ei, rămasă larg căscată, că în fața lor apăru Scaraoțchi în carne şi oase, sau invers, dar cu coarnele normale.

-Piei drace, stuchi Maria, iar dracul dispăru pe loc.

Cei doi se priviră tremurând, probabil de emoția revederii; dintre ei, nu a lui …

-Ai văzut fă? zise el uitând de politețuri.

-Văzui, n-oi mai vedea …

-Ce dra …

-Taci mă că iar îl chemi şi apare …

-Crezi că eu …

-Da cine. N-ai văzut? Cum ai zis, cum o şi apărut. Nu ştiu unde-om fi, da nu-i de bine, deşi e foarte frumos aici.

-Păi atunci nu mai zic şti tu ce, dar mi-e o sete …Aş bea şi o ladă de bere.

Nu termină vorba că în faţa lui apăru o navetă plină cu sticle aburinde, de reci ce erau, aşa cum îi plăceau lui. Ezitau să le atingă, cu gândul la cel cu cornițe, dispărut de prea puțin timp. Dar sticlele, ca şi setea, erau reale, respectiv pline; nu pentru mult timp. De teamă să nu dispară şi acestea, cei doi au tăcut mâlc cât timp au golit cu poftă câteva. Satisfăcut, Ion elimină mai puțin delicat aerul din stomac, înghițit din grabă odată cu berea şi cugetă profund:

-Ce bună ar fi fost lângă berea asta o friptană de porc …

Nu vă mai spun. După cum bănuiți, friptura rumenită apăru, din senin pentru ei, din energie latentă, presupunem noi.

-Cere şi tu două, nu fi egoist …

-Încă una! zise el, dar nimic …

-Hai mă, te rog, că mi-e foame şi asta este prea mică pentru doi, încercă el mai politicos; nimic.

-Cum mă, este o friptură destul de mare, îl corectă ea.

Din…ştiți voi, o superbă friptură apăru şi în faţa ei. Ambele stăteau aşa, în aer, căci nici unul nu se gândise să ceară şi farfurii. Grijuliu, ca ea să nu se îngraşe prea mult, el întinse mâna după friptura din faţa ei, mai mare şi mai apetisantă. Resemnat renunță, când văzu ce reflexe bune are ea şi începu să muşte cu poftă din prima friptură.

„Un mujdei şi o mămăligă nu ar fi rea „gândi ea şi gândul, de data aceasta, i se împlini pe loc.

-Uite minune Ioane! Numai m-am gândit şi or şi apărut mujdeiul şi mămăliga …

-Taci fă că ne ajunge! o repezi el, văzând încă o porție ivită în fața ei. Şi ea tăcu pe loc, neputând să vorbească cu gura plină.

Mai raseră câte o bere-două, că nimeni nu mai stătea să le numere, din moment ce le puteau înlocui oricând.

-Mă gândesc, începu el …

-Vezi la ce te gândeşti, că nu vezi ce s-a întâmplat! Nu ştim câte dorințe ni se împlinesc, aşa că mai bine să ne gândim la ceva ca lumea …

-Ceva bun…

-Şi mult …continuă ea …

-Bani?

Din aer începură să apară monede şi bancnote, aşa cum le cunoşteau ei, care cădeau uşor şi neuşor la picioarele lor.

-Cere şi tu valută…Că numai cu lei …

Dolari, euro şi alți lei curgeau în continuare. Deodată se auzi un răget înspăimântător, iar un leu viu se rostogoli speriat la câțiva metrii de ei.

-Fă…,îngăimă el şi trecu în spatele ei, sau o trase pe ea în fața lui, adept al principiului că doamnele au întotdeauna întâietate.

Ar fi vrut ea să-i zică ceva, dar friptura şi mămăliga parcă se revoltaseră şi-i stăteau în gât. Reuşi într-un final să scoată un „piei” stafidit şi din mărețul leu nu a mai rămas nimic, dacă excludem mărunțişul de pe jos.

Când şi-a mai revenit, Ion concluzionă, sau zise:

-Tu Marie, noi nu trebuie să mai vorbim sau să gândim …

-Dar … să facem?

-Nu te gândi numai la prostii. Nu vezi că tot ce gândim şi vrem se materializează? Nu sunt dorințe …Doamne-ajută să nu ne gândim la cine ştie ce bazaconie, că atât ne trebuie.

Deştept Ion. Am omis să vă spun că, deşi ardelean, era şcolit şi-l ducea mintea. O făcea pe prostul numai să-i prindă pe ceilalți „cu garda lăsată". Cât despre ea, avea bunul simț şi istețimea aceea nativă despre care se vorbesc în popor pe la sate, dar uitate treptat prin oraşe. Dar i-am lăudat destul. Cert este că au fost printre primii care şi-au dat seama de posibilitățile, dar şi neajunsurile, nelimitate, ale energiei latente GIV. Înțelepți, s-au decis să o folosească fără exagerări, cu multă grijă. La aceasta contribuia şi lipsa oricăror inhibiții, ca urmare a tratamentului la care i-au supus roboții după capturare. Treptat vor conştientiza necesitatea de a-i ajuta pe roboți să ducă mai departe civilizația lor, dacă putea fi numită astfel. Roboții nu puteau crea totul, dar ei da. Era o misiune nobilă. Să-i lăsăm aşa pe moment.

N-ați uitat de ceilalți.

Erau alte 48 de perechi, plus un celibatar, împrăştiați pe toată planeta.

Erau şi albi şi negrii şi galbeni şi maronii. Erau țărani muncitori şi nemuncitori, muncitori „țărani" şi civilizați, funcționari de stat activi şi degeaba, consilieri de ceva, de altceva şi de neceva, vânzători de orice, inclusiv țară, membrii din diverse comisii şi comitete naționale, internaționale şi irașionale, parlamentari stabili şi instabili ca timp, loc şi psihic, profesori grevişti şi fomişti, preoți cinstiți care se cinsteau, bețivi de gard şi medici de gard-ă, sau invers, sindicalişti avansați în funcții şi începători în gândire, patroni răcnitori şi şomeri rătăcitori, şa. Toți erau cu perechea lor feminină - doar într-un singur caz masculină - care era cea mai

apropiată de masculi în momentul capturării. Pe lângă cei despre care v-am mai spus mai erau câțiva membrii de partid activi cu membrele lor pasive, vre-o doi profesionişti în toate cu profesionistele în tot, iar printre ultimii şi o biată țărăncuță ce culegea de pe câmp un pilot dintr-unul din Mig-urile prăbuşite.

Asta ca să vă dați încă o dată seama că nu stăteau prost cu selecția; poate doar cu cei selectați, dar aşa se întâmplă când faci ceva automat. Sunt zvonuri, dar vă spun eu că sunt exagerate, că nava roboților a fost depistată de unii pământeni cinstiți, care le-au oferit roboților şi Luna de pe cer, numai să mai selecteze câteva zeci de milioane de perechi. Din păcate au fost refuzați. Luați-le ca zvonuri, lansate de cei ce confundă dorința cu putința.

Deci, cei de mai sus şi alții despre care nu mai ştiu nimic, probabil că asta şi erau, s-au trezit peste noapte, cum vine vorba, atotputernici. Au prins repede şpilul cu energia GIV, mai ales când roboții au apelat la ei cerându-le să facă câte ceva. Voință aveau, Imaginația nu le lipsea, Iar Gândirea se subânțelegea.

Gândiți-vă, iar dacă nu puteți, imaginați-vă, ce putea face fiecare în parte, cu consoartele de ocazie. Mentalitățile lor, specifice sau nu, s-au reflectat în idei materializate. Dacă ar fi fost numai atât, dar au început să fabuleze şi să se considere demiurgi, cel puțin egali cu Creatorul. Şi visau şi creau; mai puțin gândeau. Treptat lucrurile au evoluat, sau involuat, spre o nouă fază, a tragediei creative.

Obsedați, singuri, sau unii de alții, au început să aibă tot mai frecvent coşmaruri. Când se trezeau, gemeau împrejurimile de monştrii inimaginabili logic. Partea proastă era că nu mai ştiau nici ei cum i-au visat şi creat aşa că nu aveau nici o posibilitate de a-i identifica după nume şi să-i anihileze, cerându-le să dispară. Degeaba strigau la ei: ”dispari x, sau Y „,sau cum doreau ei să le zică. Monştrii mâncau, creşteau şi se înmulțeau, fiecare după capul lui, imprevizibili.

Neavând altă soluție, au inventat, conştienți acum, alți monştrii şi arme sofisticate ca să-i distrugă pe primii; cu unele reuşite. Bucuria nu a fost de durată, căci au rămas cu cei noi pe cap; aşa că au creat alți „ceva” care să-i distrugă pe ceilalți, iar apoi alții pentru ei şamd. Practic nu mai

aveau timp să facă altceva decât să-şi înarmeze creaţiile cu noi arme incredibile şi să le distrugă apoi cu altele noi.

Dar să nu credeţi că le-a fost aşa uşor mereu. Nu toţi, sau aproximativ nu toţi, stăteau prea bine cu fizica, chimia, aerodinamica, bio- şi- zoologia, etc.Ca urmare, se întâmpla să creeze câte un super-monstru, super-dotat, super-potent, super-înaripat, dar care, când i-a zis „zbori", a planat câţiva metrii şi a căzut în nas, sau ce avea el în partea anterioară. Alţii, tot aşa de mega-superi, nu aveau decât 2-4 picioare, iar întru-cât picioarele nu puteau folosi ca lumea armamentul, le-au făcut mai mici, ca să valorifice mai intens volumul pentru arsenale. Când le-au cerut „mergi", s-au trezit că dau cu burta sau posteriorul de pământ. Nu puteau renunţa uşor la aceste creaţii, întru-cât depuseseră un efort monstru să le creeze, aşa că au făcut monstruleţi mai mici care să-i care. Şi aşa, târâş-grăbiş, totul se târa, mergea, zbura, înota, se scufunda, scurma, fiecare după cum îi era sortit şi scornit.

Ce să vă mai spun şi despre armele create …

Chimia, bat-o vina. De exemplu, un suflător-zburător de acid sulfuric, avea stomacul-adecvat -comandat, dar restul nu. Când s-a apucat să sufle sărmanul, s-a trezit cu gâtul şi gura arse, iar în loc să sufle, a scuipat pe jos şi s-a ars şi pe picioare.

Despre atom şi antimaterie nu vă mai povestesc, căci puteţi să vă imaginaţi şi singuri.

Despre tactică, strategie, balistică, şa. monstruleţii umani sau materializaţi nu prea aveau nici o idee, aşa că luptau „după ureche",sau „care pe care", întru-cât nici cu creierul nu stăteau prea bine.

Şi aşa, treptat, continentele, căci erau destul de multe, precum şi insulele mari cu cele mici lângă ele, au devenit teatrul unor lupte groaznice, permanente. Ei, creatorii, s-au ascuns în buncăre super-buncherizate, la sute de metrii în pământ, ca să scape de atacurile cu rachete şi bombe clasice, nucleare, termale, fono-fotonice, macro-electronice, micro-gravifice, geo-analgezice, proto-sferice şi de alte forme…

La un moment dat, sau la mai multe, au pierdut şirul creațiilor ce cutreierau uscatul, marea, aerul şi solul. Nu mai ştiau pe cine, ce şi cum să distrugă, aşa că distrugeau la întâmplare. Supraviețuia cel mai puternic, sau cel ce avea noroc să nu întâlnească altul mai puternic. Nu se ştie dacă cei de puteri egale se aliau, dar este fie posibil, fie imposibil; ceva făceau.

Roboții din zonele respective au fost fie exterminați, fie au reuşit să fugă la timp în alte părți mai liniştite, tot mai puține la număr.

În loc de „din fericire" spun iar „din păcate", pe două continente mari totul a mers atât de bine, încât au devenit două forțe imense; deosebit de puternice. Şi când cineva puternic, foarte puternic, extrem de puternic, nu-i satisfăcut, ce face? Atacă pe alții care nu s-au distrus total singuri.

Informațiile şi zvonurile circulau laolaltă. Cei doi super-totali credeau că ştiu ce se întâmplă în alte părți, dar când i-au atacat nu se aşteptau la haosul de acolo. Înarmați cu armament clasic şi extra-ultra-capacitiv, ca să lupte cu alte arme de aceeaşi natură, s-au „trezit"- nu în sensul de a se deştepta şi deveni mai raționali – în fața unor duşmani inimaginabili, de către ei, nu şi de cei care i-au creat, nişte „cevauri" materializate din nişte refantezii „coşmaroase".

Forțați de împrejurări, au fost obligați să se adapteze şi să gândească la fel, de aiurea, bine-nțeles. Poți să distrugi un tanc, un avion, un crucişător, dar ce te faci cu un zmeu înaripat, combinat cu un balaur cu 7 capete şi 12 picioare, dintre care 10 mâini de fapt, fiecare dotate cu lansatoare de rachete cu capete multiple, cu torpile, bombe şi bombuțe, care, când se scufunda în mare sau în sol, când se făcea nevăzut în aer şi arunca foc şi pară pe toate gurile, în timp ce cu cele 8 nări ale fiecărei guri, sufla în rafale sarin, tabun,soman, molan ş.a.m.d.Ca să nu mai pomenim de coada care, ca de scorpion, avea ace reşarjabile de antimaterie catalizată temporar, până era eliberată; apoi vai de sărmana materie întâlnită în cale …

Credeți că invadatorii au dat înapoi? Nici gând în acest sens. S-au pus pe gândit şi au scornit alte dihănii anihilatoare, super-dezvoltate în lung şi lat, în sus şi-n jos, dar mai mult în adâncime. Degeaba vă spun ce aveau, pentru că nu au rezistat altora noi create de apărători; Au fost imaginate altele şi mai şi, iar apoi altele şi tot mai şi aşa mai departe. Nu ştiu unde s-a

ajuns, dacă şi când s-a terminat Haosul general-generalizat şi extrapolat la infinit.

Roboții supraviețuitori s-au refugiat pe o mega-navă, gândită din timp şi realizată cu ajutorul lui Ion şi al Mariei, la sugestia acestora. Sărmanii, cu creierele lor pozitronice, oricât de mult analizau şi concluzionau, erau departe, foarte departe, de a înțelege pe deplin efectele pe termen mediu şi lung ale Factorului Haos, sursa lor iubită.

Bunul simț, sau ceva asemănător în limbaj matematic, i-a condus la concluzia, poate pertinentă, că au fost pedepsiți pentru „calicia" lor. Stabiliseră doar că numărul de Factori Haos era egal cu cel al Galaxiilor cunoscute şi necunoscute; teoretic era deci de ajuns un singur Factor Haos pentru fiecare Galaxie. Iar ei s-au calicit şi au vrut nu numai 100 dintr-o dată, dar chiar şi perechi regenerabile aleatoriu. Era însă prea târziu pentru regrete. Au avut totuşi noroc cu Factorii Haos Ion şi Maria, care le puteau crea condiții optime pe o altă planetă, în aceeaşi galaxie, la câteva sisteme stelare mai departe. Parcă v-am spus, iar dacă nu, mă repet, că toată Galaxia lor era din Energie GIV, Probabil Îi "scăpase" cumva Creatorului inițial, iar acesta nu a avut timp să o mai caute printre miliardele de galaxii în expansiune.

Logica lor implacabilă îi îndemna însă să analizeze şi riscurile viitoare, când vor apare şi alți Factori Haos Miniaturali, cu mai puțină Gândire, dar deosebit de dotați cu Imaginație şi o Voință incredibilă de a face ce vor. Ei ar fi renunțat la FHM,dar nu puteau, întru-cât era unica condiție pusă de FH Ion ŞI FH Maria. Ei o acceptaseră şi acum, protecția FHM viitori devenise Legea nr. Zero, după cea nr.1 care se referea la ceilalți doi FH maturi. Şi au plecat …

Logic vă întrebați ce s-a întâmplat cu planeta R-…? Nimic mai simplu: imaginați-vă un Haos fără sfârşit …care duce la …

Sfârşit